

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

רבי יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת ואתחנן תשפ"ה

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

לא נפסיק להתפלל

אל ה' (תהלים כז יד), קוה אל ה', וקוה אל ה', תקוה אחר תקוה, חזק ויאמץ לבך. אם קויתם ולא נושעתם, קו ושובו וקו. – מסקנה: לא נושעת – תמשיך לקוות!

שאלה שניה. הנה קיוונו ולא נושענו והמשכנו לקוות עוד ועוד ועדיין לא נושענו. אם כן, עד מתי נקווה לישועה? – וכאן התשובה נוחתת כפצצה – אומר המדרש: כבר כתיב 'יחל ישרא'ל א'ל ה' מנעתה ועד עולם' (תהלים קלא ג), ואומר: 'חזקו ויאמץ לבבכם כל המיחלים לה' (תהלים לא כה), אם עושין כן, הרי אתם נושעים, שנאמר אשר לא יבושו קווי (ישעיה מט כג), וכתיב וקוי ה' יחליפו כח (ישעיה מ לא), וכתיב וקוי ה' המה יירשו ארץ (תהלים לו ט), לכך נאמר קוית ה' ויט אלי וישמע שועתי, – דוד שקיווה לי עניתיו.

סיכום: אומר המדרש אל תתיאש מהישועה לעולם ועד, על כל צרה שיש לך תמיד תצפה לישועה. כל עוד יש לך מחסור וכאב, אל תכלא תפלתך לבקש ישועה ורחמים מאת ה'. וסוד גדול: כל אדם שיש לו צרה ותולה את עיניו בקב"ה, הקב"ה שמח בו ורוצה בו ואפילו שטרם נענה.

על כך אמר דוד המלך במפורש: "לא בגבורת הסוס יחפץ לא בשוקי האיש ירצה. רוצה ה' את יראיו את המיחלים לחסדו".

דהיינו, יש אחד שלא נענה, הוא אומר בלב: אם לא הולך בתפילה, ילך במלחמה. אני אביא סוס מלחמה ואלחם בעצמי. אני עם החברה שלי אפתור את הבעיות. אומר דוד: דעו הקב"ה לא רוצה את גבורת הסוס, לא רוצה את השוקים של האיש, הוא רוצה את אלו שלא מתייאשים, את אלו שמייחלים לחסד שלו, הוא חפץ באלו שלא נושעו ועדיין נושאים את עיניהם אליו, לאנשים אלו יש חן מיוחד בעיני ה', בהם הוא חפץ.

נשוב אל משה רבנו. – אחר חמש מאות וחמש עשרה תפילות, הקב"ה אומר לו: רב לך אל תוסף דבר אליי.

והשאלה. אם הקב"ה לבסוף לא קיבל את תפילותיו של משה רבינו ולא הסכים לו להיכנס אל הארץ. אם כן, מדוע לא אמר לו זאת בתחילה, אחרי התפילה השנייה או השלישית היה משיבו: 'משה עצור! חבל לך על המאמץ, אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה, כך משה היה נמנע מלהפציר בתפילה שאין לה סיכוי להתקבל.

בפרשת השבוע משה רבינו ממשיך לספר באזני עם ישראל את הקורות אותם מימים עברו: "ואתחנן א'ל ה' בעת ההוא לאמר..." – אחר שנגזר עליי שלא להיכנס אל הארץ המובטחת, עמדתי בתפילה גדולה לפני הקב"ה שימחל לי על החטא ויבטל את הגזירה מעלי.

במדרש מבואר, כי משה רבינו התפלל לא פעם אחת, לא פעמיים, לא שלוש, גם לא מאה וגם לא מאתיים. אלא – 'חמש מאות וחמש עשרה תפילות'. משה רבינו התחנן והתחנן והמשיך להתחנן לקב"ה בכל כוחו, שיקבל את תפילתו. עד אשר הקב"ה השיבו לבסוף: 'רב לך אל תוסף דבר א'לי עוד בדבר הזה'.

וכאן נתבונן. מה היה קורה, אילו הקב"ה לא היה אומר למשה רב לך אל תוסף דבר אלי עד מתי משה רבנו היה ממשיך בתפילות?...

והתשובה. ככל הנראה, אילו משה לא היה נענה מאת הקב"ה, הוא לא היה מפסיק להתפלל, אלא הוא היה ממשיך עוד חמש מאות תפילות ועוד חמש מאות תפילות ועוד חמש מאות תפילות, כך ממשיך – עד שהיה נענה!

מכאן אנו למדים, כי עלינו להחזיק בכוחה של תפילה, עלינו להחזיק בכוח של הבקשה ולצפות לישועה מאת הקב"ה. – ללא גבול ומידה!

אכן, בחז"ל יסוד נפלא זה מוזכר בצורה ברורה יותר.

הובא במדרש תהילים כך: "למנצח קדוד מן מור. קוה קוית ה' ויט א'לי וישמע שועתי" (תהילים מ) – "זהו שאמר הכתוב: 'ואמר ביום ההוא הנה אלקיני זה קויו לו וישעניו' (ישעיה כה ט). אין ביד ישראל אלא שיקוו שיגאלם הקב"ה, בשכר – קוה קוית ה'. דכתיב טוב ה' לקויו (איכה ג כה)".

– פלא עצום. הקשיבו הקשיבו, נאמר במדרש שבשכר זה שאדם מצפה שהקב"ה יושיע אותו מצרתו ואינו מתייאש, אלא נושא את עיניו אל הקב"ה בכל עת, אזי עצם אמונה זו בקב"ה שיושיעו מצרתו היא זו הסיבה להושיעו מצרתו.

עתה שואל המדרש: קיוונו ולא נושענו, מה השלב הבא? – זה לשונו: שמוא תאמר: "עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו?" – מה יהיה? אין פרנסה. אין שידוך. אין פרי בטן. אין ישועה, לא רואים את האור בקצה המנהרה! – אומר המדרש: (ירמיה ח כ), 'קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה

שאלה

מי שנסע עם משפחתו לנפוש והבחין בנסיעתו במכונית שנתקעה באמצע הדרך והנהג אובד עצות, האם יש מצוה או חובה לעצור בצד הכביש ולהגיש עזרה לבעל המכונית?

תשובה

לכאורה דין זה תלוי בטעם מצוות פריקה אם היא מטעם צער בעלי חיים, או בכדי שיעזור לישראל בעת צרתו.

והנה כתב הרמב"ם (פרק יג מהלכות רוצח ושמירת נפש הלכה א) מי שפגע בחיורו בדרך ורואה את בהמתו רובצת תחת משאה, בין שהיה עליה משא הראוי לה בין שהמשא יותר מהראוי לה, מצוה עליו לפרוק המשא מעליה, והיא מצוה מן התורה, שנאמר כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו וחדלת מעוזב לו עזוב תעזוב עמו, ולא יפרוק המשא וילך לו ויניחנו נבהל, אלא יקים עמו ויחזור וטעון משאו, שנאמר הקם תקים עמו, וזוהי מצוה אחרת.

וכתב עוד הרמב"ם בהלכה יד: מה שנאמר חמור שונאך, שונא זה אינו נכרי מאומות העולם, אלא ישראל הוא, והיאך יהיה לישראל שונא מישראל, והלא נאמר לא תשנא את אחיך בלבבך, אמרו חכמים כגון שראהו עובר עבירה והתרה בו ולא חזר מרשעו, הרי זה מצוה לשונאו עד שיעשה תשובה ויחזור מרשעו, ואע"פ שלא עשה עדיין תשובה, הואיל ומצאו נבהל במשאו מצוה לטעון ולפרוק עמו, ולא יניחנו וילך שמא ישהה בשביל ממנו ויבוא לידי סכנה, והתורה הקפידה על כל נפשות ישראל בין רשעים בין צדיקים מאחר שהם נלויים אל ה' ומאמינים בעיקרי הדת. ע"כ.

ומבואר מדברי הרמב"ם שמצוות פריקה אינה משום צער בעלי חיים אלא משום צער של ישראל, שהרי בבהמת גוי אינו מחוייב לפרוק. וכלשון הרמב"ם פסק השולחן ערוך חושן משפט סימן רעב סעיף ט"י,

ונראה דהרמב"ם סובר שצער בעלי חיים לאו דאורייתא, וכ"כ הגר"א שם ס"ק יא. וכן העמידו בגמרא בבא מציעא לב: את הברייתא שהיא מקור דין זה כרבי יוסי הגלילי שסובר שצ"ע ח אינו מהתורה. וכ"כ כמה אחרונים בדעת הרמב"ם ומהם מהר"י עייאש בספר לחם יהודה דף צז ע"ד, ובספר מנחת טהורה דף צז ע"א בשם מרכבת המשנה, וכ"כ האור שמח בפרק כה מהלכות שבת הלכה כו, ועוד רבים מהאחרונים הביאם בבקיות נפלאה ביחוד דעת חלק ה סימן סה, ע"ש. אולם מרן בכסף משנה שם הלכה ט כתב דהרמב"ם סובר שצ"ע ח מהתורה ומה שכתב שאם הייתה בהמת גוי אינו זקוק לה, דיבר דווקא לעניין טעינה, אבל לעניין פריקה, חייב אף בבהמת גוי משום צער הבהמה.

ומרן הגאון הרב עובדיה יוסף זצ"ל בשו"ת יחווה דעת (חלק ה סימן סה) הביא סיוע לזה מדברי הרמב"ם עצמו בפרק כה מהלכות שבת הלכה כו שכתב: בהמה שנפלה לאמת המים

המשן בעמ' 3

הלכה למעשה

הרב יצחק אלון

שיש מטבח שנשבר מחמת רשלנות השוכר

שאלה: ראובן שכר דירה משמעון, יום אחד ראובן רצה לצלות כבד בסיר גריל ובחוסר שימת לב הוא הניח את הסיר גריל על השיש ומרוב חום השיש נסדק, ראובן אמר זאת לשמעון והתנצל ואמר שהוא מוכן לשלם על תיקון השיש אצל מתקן שיש מומחה. ולעומת זאת שמעון בעל הדירה התיעץ עם כמה אנשי מקצוע שאמרו לו שיש להחליף את השיש הדין עם מי?

תשובה: מומלץ לפשר בין הצדדים ועל השוכר לשלם למשכיר את עלות תיקון השיש 944 ₪. זאת בתנאי שאין אחריות על השיש. אם יש אחריות על השיש והיא מותנית בהשתתפות עצמית על המשכיר והשוכר לחלוק בעלות ההשתתפות עצמית.

נימוקים: ראשית יש לדון האם כאשר השוכר הפעיל את הסיר גריל ישירות על השיש הוא נהג בצורה הרגילה כדרך השימוש הרגיל וממילא הבלאי של השיש מוגדר כבלאי משימוש סביר, או שמא מדובר פה על שימוש בצורה לא זהירה וסבירה וממילא ע"פ החוזה יש לו אחריות לתקן כפי הכתוב בחוזה. על פניו לא ניתן לחייב את השוכר מעיקר הדין על דבר שימוש שהרגילות היא להשתמש באופן זה. מהטעם הפשוט שכן יש לעיין האם נזק זה נחשב כאונס גמור או לא, התוספות (ב"ק סב. ד"ה מי מנחי) כותבים שזורק ארגז שיש בו חפץ יקר שלא היה צריך להעלות על דעתו שיש בו חפץ כזה, פטור כיוון שנחשב אונס. הרמ"א (חו"מ שפח, א) הביא שיטה זו להלכה. לפי שיטה זו מסתבר שגם דבר שכל העולם לא מודעים לאפשרות שיזיק נחשב אונס. אגב [אורחא יוער לאחר בירור מקיף אצל אנשים המחזיקים מכשיר גריל כזה, התברר שהנחת המכשיר על השיש זהו השימוש נקרא שימוש רגיל ולא חייב להניח תחת איזה משהו החוצץ בינו לבין השיש. כן כאשר דברנו עם בעלי מקצוע (בעל חנות מכשירי חשמל, ואיש שיש). אף שיכול להיות שיש הגיון בלהיזהר ולא לעשות זאת, רוב ככל המשתמשים לא חושבים על כך, לכן נחשב כאונס.]

ונראה שגם לדעת החולקים על תוספות, כגון הרשב"א (שם) וכן פסק המחבר בשו"ע (שפח, א) יסכימו לפטור במקרה בו אנו דנים משום ש:

א: שם כתב הרשב"א שזורק התיבה עשה מעשה לא בסדר גם לפי מחשבתו שחשב שאין שם דבר יקר.

ב: הראשונים כתבו ששוכר פטור במתה מחמת מלאכה.

המשן בעמ' 4

ואם נאמר, שהסיבה היא משום שהקב"ה מתאווה לתפילתן של צדיקים, הרי יש לומר זאת, דווקא כאשר הוא יענה לתפילתן בסוף, אבל אם לא יענה לתפילתם מזה שייך להתאווה, הרי הצדיק יהיה בצער גדול שתפילתו לא נשמעה?

עוד, מדוע משה הפציר כל כך. הנה כאשר נגזר על משה רבינו לא להיכנס לארץ ישראל, הרי שלא היה יכול להיכנס מחמת השבועה שהקב"ה נשבע שלא להכניסו. מעתה ידועים דברי חז"ל: 'ביקש אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאילו עשה'. אם כן משה רבינו שהיה אנוס, גם אם לא נכנס לארץ, נחשב לו כאילו קיים את כל המצוות התלויות בארץ - ומדוע המשיך להפציר בתפילה?

והתשובה נפלאה. אכן, אדם שרצה לעשות מצוה ונאנס ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאילו עשה - אולם, במקרה של משה רבינו זה לא היה מדויק. משום שמשם ידע, גם כאשר הקב"ה נשבע שלא להכניס אותי לארץ, איני אנוס. עדיין בכוחי להיכנס לארץ וזאת מחמת שאני מכיר את כוחה העצום של התפילה, אני יודע שהיא חרב פיפיות, יכולה לקרוע את השחקים ולבטל את הגזירות כולם.

על כן אמר משה: אם אני נמנע מתפילה - איני אנוס. לא יהיה נאמר עליי 'כאילו עשה'. יהיה עלי תביעה למה לא התפללת יכולת לבטל את הגזירה. לכן משה רבינו עמד בתפילה גדולה לפני הקב"ה והתחנן כמניין 'ואתחנן' עד שלבסוף אומר לו הקב"ה: 'רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה'.

- אומר הקב"ה למשה: משה בני, זהו, אחר כל תפילות אלו, עוד תפילה אחת ואין מי שיכול לעכב ממך מלהיכנס, את השבועה שלי הצלחת לבטל בכוח התפילות העצומות שלך, אבל עכשיו אני אומר לך, אל תבקש עוד, משום שהכניסה שלך לארץ אינה טובה לבני ישראל. דהיינו, אני מבקש ממך לא להיכנס לא מחמת השבועה שלי, אלא מחמת המציאות שהיא אינה טובה לעם.

ומדוע כניסת משה לארץ אינה טובה לעם ישראל?

בכך נאמרו מספר טעמים: א. כיון שעוד מימי המרגלים עם ישראל פחד להכנס לארץ - 'כי עצום הוא ממנו...' אילו היה משה נכנס לארץ היה הכיבוש בדרך נס, אז היו דור המדבר נחשבים ככופרים גמורים ביכולת ה' והיה עונשם קשה עד מאוד ומאבדים את חלקם לעוה"ב, לכן התאנף ה' במשה וגזר שלא יכנס לארץ, כך נעשה הכיבוש על יד יהושע בכלי מלחמה, ונודע למפרע שלא היה חטאם גדול מה שהתייראו מפני יושבי הארץ, וזה שאמרו חז"ל: 'מפני מה מת משה במדבר? כדי שיביא עמו דור המדבר לעתיד לבא'.

טעם נוסף: אילו היה משה נכנס לארץ ישראל ונבנה המקדש על ידו, לא היו יכולים השונאים לשלוט במעשה ידיו. דבר זה יכול היה לגרום נזק עצום לעם אשר אז לא היה המקדש יוכל להיות משכון על מעשיהם. (מלבי"ם בפרשה)

וזהו שאמר להם משה 'וַיִּתְּעַבְרָה ה' בִּי לְמַעַנְכֶם וְלֹא שָׁמַע אֵלַי' כל מה שאין הקב"ה ממלא את שאלתי אין זה בעבור החטא שלי בלבד, אלא למענכם ולטובתכם.

נוכה שהקב"ה ישימע ויקבל כל תפילתנו ברצון - אמון!

אם יכול לתת לה פרנסה במקומה מפרנס אותה עד מוצאי שבת, ואם לאו מביא כרים וכסתות ומניח תחתיה ואם עלתה עלתה, ואע"פ שהוא מבטל כלי מהיכנו, שהרי משליכו לתוך המים, משום **צער בעלי חיים לא גזרו** ע"כ.

ומקורו מהגמרא שבת קכח: דמקשי' והא קמבטל כלי מהיכנו, ומשני, מבטל כלי מהיכנו אסור מדרבנן, וצער בעלי חיים דאורייתא, אתי דאורייתא ודחי דרבנן, ע"ש.

ואכן הרמ"א בחו"מ סימן רעב סעיף ט נקט להלכה שצער בעלי חיים מהתורה וגם בבהמות גוי חייב לפרוק, ואפילו אין הגוי שם, שאין לחוש משום איבה. ע"ש.

אולם אין נפקא מינה לנידונינו שהרי כתב הרמב"ם הטעם של מצות פריקה משום צערן של ישראל (אף כי ישנו טעם נוסף לדעתו משום צעב"ח לאלו הנוקמים בדעת הרמב"ם שצעב"ח מהתורה). וא"כ הוא הדין במכונות שאירע בה תקלה, והנהג ישראל עומד באמצע הדרך ומצפה לעזרה, ופעמים שיוכל לבוא גם לידי סכנה, (כי העמידה בצידי הדרך אינה בטוחה כלל, וכבר היו תאונות רבות באירועים כאלה, ובנוסף יש סכנה מצד מחבלים עוברי דרך שיכולים לפגע באותה השעה, כאשר אירע כן כמה וכמה פעמים) ולכן יש חובה על כל נהג ותיק ומכונאי הרואה בצערן של זה, לעצור את רכבו לגשת ולעזור בתיקון המכונות.

ואף מי שאינו מכונאי, יכול לפעמים להגיש עזרה בדברים פשוטים כמו פירוק והחלפת גלגל, וכמו שכתב בערוך השולחן בסימן רעב אות ח: מי שפגע בעגלה הרתומה לסוס ושקעה ברפש וטיט, חייב לסייע לעגלון לפרוק המשא העגלה והסוס למקום יבשה, שזוהי מצות פריקה, וכן אם נשבר אופן מהעגלה, או החלק שהאופן מתגלגל בו, חייב לסייע ולתקן בכל מה שאפשר לו, וללוותו מעט עד שיראה ויווכח שהעגלה הולכת יפה למישרים. וכל זה ממצות פריקה וטעינה. ע"כ.

וכבר הבאנו דברי הרמב"ם לגבי שונא מישראל שהדין כן אפילו באדם שאינו שומר תורה ומצוות כדת.

וכן יכול להגיש עזרה ליתן לנהג מים למלא היכן שצריך במכונות, או אפילו להגיש לנהג עצמו מים לשתיה וכו' וצער האדם הוא נלמד בקל וחמור מצער בעלי חיים, ועיין ביחוד דעת הנ"ל שהביא להחיות יאיר סימן קצא דבאדם אין שייך לומר צער בעלי חיים דכל זה דווקא בבהמה משום שהיא חסרת דעת ונפש המושכלת, אבל האדם איבעי ליה ליתובי דעתיה, ע"ש. ודחה דבריו והוכיח מתשובת הרשב"א חלק א סימן רנב דאף באדם יש דין פריקה וטעינה ממה שאמרו בבבא מציעא ל: במעשה דרבי ישמעאל ברבי יוסי דפגע ביה ההוא גברא דהוה דרי פתא דאופי (חבילת עצים), אותבינהו, אמר ליה דלי לי וכו', ופריך והא רבי ישמעאל ברבי יוסי זקן ואינה לפי כבודו, ולא פריך והא אין פריקה וטעינה באדם, וע"כ דדין זה שייך גם באדם עצמו ולא רק בבהמה.

בברכה
אלון בן שבת

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

ויש לשאול הרי שוכר פטור באונס, ומה נוסף בכך שפטור במתה מחמת מלאכה? אלא ששוכר פטור במתה מחמת מלאכה גם אם לא היה אונס גמור, אלא נזק מחמת חוסר זהירות ברמה של גניבה ואבידה. אלא א"כ השתמש שלא כדרך המשתמשים.

זאת ועוד בכל החוזים הסטנדרטיים כתוב שאם השתמש בשימוש סביר אינו חייב בתשלום, א"כ גם מכוח זה יש לפטור לגמרי את השוכר.

הן אמת שבדד"כ על השוכר לשמור שמירה 'מעולה' וכן עליו להשתמש בשימוש 'זהיר', ואולי היה מקום לחייב במקרה זה. אולם מאידך הביטוי שמירה מעולה נמצא כמה פעמים בשו"ע ביחס לשומר שכר שצריך לשמור בצורה טובה יותר משומר חנם, כמו כן יש לשמור על שור תם בפני נזקי קרן, לדוגמא: יש לשמור על השור בפני רוח שאינה מצויה (שו"ע שצו, א). ובנידו"ד לשמור שמירה מעולה אינו יכול לגרום לחיוב בדבר שאדם לא מעלה על דעתו שיקרה, והתנאי לשמור שמירה מעולה אכן יכול לחייבו ברוח שאינה מצויה כזו שאדם מעלה על דעתו שיכולה לבוא, אך לא באופן תדיר, אך אם תבוא רוח שלא העלה על דעתו שתבוא ודאי פטור.

למרות האמור, מכיון שהצדדים קיבלו על עצמם את מה שאפסוק להם ראוי ונכון שהשוכר ישתתף בנזק שנגרם מחמת מעשיו, בצירוף לכך שהשוכר גילה בדעתו שמוכן לשלם על הנזק, אג מחייב את הנתבע לתקן את השיש כפי מה שהוא עצמו הציע מה גם שאנשים רבים מתקנים את השיש תיקון אומנותי ולא מחלפים שיש.

לאחר ברור עם בעלי מקצוע - טיפול בשיש באופן זה עולה 800 ₪ לפני מע"מ היינו 944 ₪ כולל מע"מ.

מצד שני יש סיכוי שיש אחריות על השיש ולכן על התובע לבדוק האם יש אחריות על השיש, ואם האחריות מותנית בהשתתפות עצמית על השוכר והמשכיר להתחלק בהשתתפות העצמית.

בברכה יגאל אלון

שרי המאה ה-19

הרב יוסף חיים בן שבת

רבי יוסף חיים שרים

השליח הנודד, כן כונה בפי כל שליחם של תושבי ארץ ישראל בכל רחבי הגולה, כל כולו היה מוקדש עבור ארץ ישראל. במהלך מסעותיו רכש כשמונה שפות שונות, והותיר אחריו דור ישרים מבוקר.

חכם יוסף חיים שרים זצ"ל. נולד לאמו נעמה ולאביו חכם שלום בשנת תרי"א (1851) בארם צובא, שבסוריה.

בשנת תרי"ג (1853), והוא בן שנתיים, עלה יחד עם משפחתו לארץ ישראל. הם התיישבו בשכונת אבו טור בירושלים. שנתיים אחר כך מתה עליו אמו. אביו היה מחכמי ישיבת המקובלים 'בית אל' שבעיר העתיקה.

חכם יוסף חיים שרים למד בתלמוד תורה 'דורש ציון' בירושלים, שם נתעלה בלימוד התורה ולאחר זמן מה אף החל ללמד אף הוא בתלמודי תורה של הספרדים בירושלים. בשנת תרל"ד (1874) נשא לאשה את שמחה ונולדו להם 4 ילדים.

בשנת ה'תרמ"ב (1882), בהיותו בן 31 יצא כשליח ארץ ישראל לארצות הגולה, מטעם העדה הספרדית בארץ ישראל, והיה שליח הראשונים לציון, החל מהרב יעקב שאול אלישר וכלה ברב בן ציון מאיר חי עוזיאל וכן הביא את הכספים לרב מני לבניית בית החולים עץ החיים בחברון ובנוסף הביא תרומות להקמתו של בית החולים משגב לדך וכן גם עבור בית הכנסת האיסטנבולי בנחלת שבעה לבקשתו של הרב קמחי ובנוסף הביא את התורמת ואת הגבאי להקמת ישיבת פורת יוסף. במהלך מסעותיו למד שמונה שפות והגיע אף לסניגפורה. בנו הבכור, שלום, נולד בשנת 1878 ונפטר מספר שנים אחר כך. בשנת 1900 הוא ביקר במומביי ובכלכותה והתקבל בכבוד רב. לכבוד ביקורו, חברי הקהילה היהודית בכלכותה תרמו כספים לעיר חברון.

ספריו: "דבר יוסף" - לקט דרשות שנשא ברחבי העולם, ונמצאו על ידי נכדו, 34 שנה לאחר פטירתו. "רחשי לב" - אוטוביוגרפיה על חייו ודרשות נוספות שנשא ברחבי העולם.

הלך לעולמו בשנת ה'תש"ט (1949), בהיותו כבן 98, והשאיר אחריו ארבעה ילדים (חנה, יהודה, יעל ויום-טוב). בשנת 1977 ערכה עיריית ירושלים טקס פתיחה לרחוב על שמו, בנוכחות משפחתו. רחוב זה קיים כיום בשכונת רמת שרת. על שמו הוקם בית כנסת "עוד יוסף חי" ברחוב שד"ל בשכונת מחנה יהודה בירושלים.

חכמת נשים

התבוננות (6) – נשים שרוצות להקשיב פנימה. המסע אל התודעה הגבוהה.

אישה יקרה מאוד,

פעם קודמת התבוננו בנקודות גישה אל התודעה וגם נקודות אל הממד הרגשי שעוזרות לנו לתפוס את המציאות ולייצר את המשקפיים איתם אנחנו מתבוננים עליה והיום נרחיב על כלי שהוא סולם ובאמצעותו ניתן להשיג איך מתקדמים ומגיעים לתודעה תבונית וגבוהה שמייצרת הצלחה והחלטות נבונות אלו שאנחנו שמחים בהם יותר ומוספקים מהן שנתחיל?

סולם התודעה

האם עצרת פעם לשאול מאיפה מגיעות התחושות שלך? איך זה שיש פעמים בהן את מרגישה על הפסגה ופעמים בהן את מרגישה – כאילו דלת בפניך נסגרה התשובה טמונה לא בנסיבות – אלא כמובן בתודעה.

סולם התודעה - הוא מפת עומק פנימית,

המתארת מצב מצבי ההווה שלנו – מההישרדות והפחד, ועד להשראה, עוצמה וחיבור גבוה. זהו סולם שמאיר לנו את הדרך מבפנים, שמבוסס על מחקר תודעה, פסיכולוגיה, אנרגיה ורגש –

איפה אני ממוקם כרגע – ואיפה אני רוצה להיות?

זו דרך העבודה אתו בפשטות וענוה

איך בני הסולם?

לפי תיאוריות נפוצות (כמו של דייוויד הוקינס), סולם התודעה מחולק לרמות –

וכל רמה מייצגת רגש, תדר ואיכות חיים. רציתי לפתוח אותן פה איתך

כי דרך להשתמש במפה זה להבין איך כל זה נוגע לי

למקם את עצמנו בחמלה ובנוסף למצוא דרך לעלות על הגל

ולנהל את רגשותינו נלמד באמצעות משחק

משחק החיים יש חוויות נמוכות יותר

וכאלו גבוהות לכל חוויה יש ציון

ככל שנצבור יותר נקודות התודעה שלנו גבוהה יותר

אין טוב ולא טוב יש מי שעולה בסולם

זוכה לאיכות חיים ולאפקטיביות ושמחה

שימי לי נפרוט פה את כל הרמות

לכל אחת מאיתנו יש משיכה למיקום מסוים לרוב מתוך הרגל והכרות – ולא מתוך בחירה והפעם אנחנו נשלחות למחקר להכיר משהו חדש שלא הכרנו קודם ולהתנסות, בסקרנות

וב... אומץ

הא שכותי לציין שבאמת, אומץ הוא שם המשחק כי הוא המפתח לעבור מתודעה נמוכה אל

התודעה הגבוהה והנכספת נתאר את הדרגות בקצרה

לכל דרגה יש שם ורגש מרכזי שדרכו יש לנו כלי לזהות את המיקום

וגם ניקוד שעוזר לנו להבין כמה נקודות צברנו במשחק

השלבים הנמוכים בסולם

בושה – מלווה אותה תחושת חוסר ערך, ניתוק מעצמי והרגשת השפלה – והנקודות

הם 20

אח"כ אשמה אותה מלווה תחושת הלא בסדר והלקאה עצמית, חווית חטא, ענישה, **מגיע לי, קיפאון – 30**

אדישות היא כבר הרמה הבאה כשהרגש הדומיננטי אפאטיות "אוש חוסר

אנרגיה ניצול – **50** צער הוא גבוה יותר כי הוא משלב קשר

וחיבור רגשי ומתבטא בעיקר ע"י חוויה של אובדן **בידוד**

וקושי – 75

פחד זה כבר ממש לעלות רמה **100** כי זו **מחצית הדרך** הרגשית עד לאומץ (200)

החוויה העיקרית היא חרדה, חשש, הסתגרות, בריחה, חוסר אמון.

*נסי להיזכר ברגע שבו הרגשת פחד או אשמה –

מה עשה לך את ההבדל לעבור הלאה?

בקבוצה הבאה יש כבר **התעוררות של כוח פנימי**, אבל כזה שעדיין לא נובע ממקום יציב או מחובר באמת

תשוקה חוויה של חוסר שובע פנימי – אני חייב את זה

רוצה מיד עד כדי תלות בזה כדי להרגיש שלם **125**

כעס התנגדות פנימית שמובלת מתחושת אי צדק

החוויה היא של תסכול דחיה וצורך בשליטה **150**

גאווה כאן החוויה היא בטחון עצמי תלתי – אני יותר בהשוואה לאחרים, תחושת עליונות

– **175** **עולים במעלה הסולם אל**

אומץ – 200 הוא מושג של אני מבינה שיש דרך

ואני הולכת להילחם בשבילה, אני מבינה שיש לי פה בחירה בכל הסיפור

הזה וזו תחילת היכולת **לקחת אחריות פנימית**

שימי לב

בשלב זה מתרחשת קפיצה תודעתית:

האדם מפסיק לפחד מכאב – ומתחיל לפעול מתוך חזון או ערך

נייטרליות 250 – נינוחות, אין צורך להילחם אני בסדר, ואתה בסדר. ויש שקט פנימי.

נכונות מנוקדת ב- **310** חוויה אופטימית ופתוחה

אני רוצה לגדול וללמוד ומתמסר בלי פחד יצא ארוך מידי

אז קבלה הגיון אהבה שמחה שלום והארה יחכו לפעם הבאה.

עם הפתעות בע"ה כמו שהזכרנו קודם

נקודת המפנה היא באומץ –

שם מתחיל המעבר ממצב הישרדותי לתודעה שמאפשר צמיחה והתפתחות.

למה זה חשוב לי?

כאשר אדם לומד למקם את עצמו במפה – הוא מקבל מפתח לדרך גישה עוקפת.

לא שליטה באירועים, אלא בתגובה שלו אליהם.

מפתח אל הבחירה שלו הוא מבין שכל מעבר דורש שחרור, אחריות, והרמת התודעה.

זו לא קפיצה – זה תהליך. זו לא תחרות – זו הבשלה.

כל רמה – שער לגדילה לסיכום:

סולם התודעה הוא מצפן פנימי. הוא מזכיר לנו שאיכות החיים שלנו – הוא לא המציאות,

אלא מי שבחרנו להיות בתוך המציאות. וכשאת יודעת לעלות מדרגה – אפילו אחת

– את כבר לא אותה אחת שעמדה בתחתית.

ואת בדרך

ולכל שלב יש מתנות והחיים זו דרך מצוינת להכיר אותם

ולהכיר להם תודה ולהבין כמה עמוקים ופנימיים

הם יכולים להיות כשזה הופך למשחק הבחירה הפנימי שלך

עכשיו תורך. איפה את מרגישה שאת עומדת בסולם?

איזה צעד קטן את מוכנה לעשות היום כדי לעלות מדרגה?

שתפי אותי בתגובות או בפנייה אישית – אני כאן איתך.

לקרוא ולשמע כל מה שיש לך לומר ולהמשיך לצעוד איתך הלאה

למסע מופלא שמכיר לך רבדים חדשים בנפש

כל המושג של שבת הוא האמונה בחידוש העולם

אז הנה לך התחדשות במלוא עוצמתה מקווה שחידשתי לך

שבת שלום, ♥

ליאורה דהן

מתחברת – מסע אל האלוקות שבי 050-410-3-421

dahan.liora.co@gmail.com

מטרות העמותה

קמחא דפסחא

לימוד שירת הבקשות לילדים

בית הוראה

לימוד טעמי המקרא

כולל אברכים